

SEZGİN KAYMAZ • Medet

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. Hacettepe Üniversitesi İngilizce Dilbilimi Bölümü'nü, Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Kitabın yayımlandığı tarih itibariyle Türkiye Voleybol Federasyonu'nda Koordinatör olarak çalışıyordu. Bütün romanları (hepsi İletişim'den): *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004). Hikâyeleri: *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007).

sezgin.kaymaz@gmail.com

İletişim Yayınları 1262 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 168

ISBN-13: 978-975-05-0535-5

© 2007 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2007, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora

KAPAK Suat Aysu

GÖRSEL MALZEME Orhan Aydın

UYGULAMA Hasan Deniz

DÜZELTİ Belce Öztuna

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

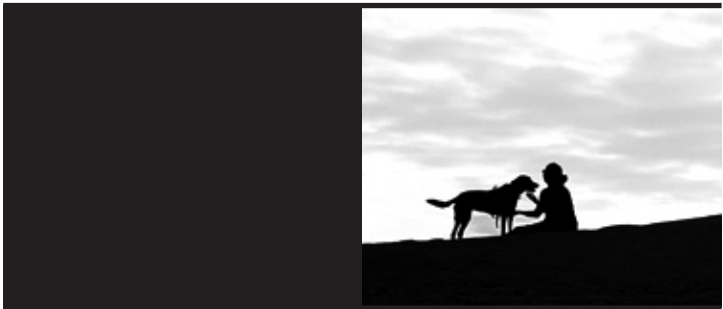
SEZGİN KAYMAZ

Medet

MEDET

*Eğlen hocam, eğlen
Bir sualım var;
İz'an nedir?
Erkân nedir?
Yol nedir?
Seni bana;
"Gayet fazıl" dediler,
İçerimde bir yaram var
Bil nedir?*

Kırmızı.

Kiremit kırmızısı, pişmiş toprak kırmızısı aslında, bildiğimiz kırmızı değil. Çürük kahverengi. Göğermiş kızıl. Bozarmış mor. Olsun. Ona kısaca "Kırmızı" derlerdi. Herkes öyle diyordu. Biz de taşındık, daha bir hafta olmamış, bakkalın çakkalın adını doğru dürüst ezberleyememişiz, onun adını ezberleyiverdik.

Kırmızı!

Cengiz Sokak bir uçtan bir uca apartmana kesmiş, sen kalk, iki sivri apartmanın ortasında, belini birine, yanını öbürüne yaslayarak kötü kötü dikil.

Güçük!

Selvi boylu apartmanların arasında bir cüce!

Yerden bitme!

Bodur!

Neydi o ev sahibinin derdi? Niye vermezdi o harabeyi müteahhide de yıktırıp aslanlar gibi bir apartman çıkırtmazdı Kırmızı'nın yerine? İnsanlar medeni medeni otursun, merdivenlerinde çocuklar koşusun, tırazbanlarında kaysın bebe belik. Dünya medenileşmiş; millet gökdelenlerde yaşıyor, sen bit kadar müstakil evde, üstelik köhne mi köhne bir evde yaşadığını zannet.

Nasıl gıcık oluyorduk Hülya'yla.

Yıkıtır şunu işte. Temizinden dört daire sahibi ol. Kafayı mı yedin? Ama yok! İlla ki duracak o mezbelelik orta yerde. İlla ki çatlak yüzüyle, kırık dökük ön bahçe parmaklıklarıyla, dallarından osuruk böcekleri dökülen çürük çarık ağaçlarıyla duracak.

Asıl mesele o da değildi gerçi.

Mesele şuydu:

Önü köpek doluydu Kırmızı'nın. Nasıl oluyorsa oluyor, her köşe başında mintıka egemenliği, cinsel sidik işaretleşmesi uğruna birbiriyle gırtlak gırtlığa gelen sokak köpeklerinin her biri, yolları Kırmızı'nın önüne düştüğü andan itibaren, ki biz ne zaman düşüğünü bilmiyorduk, yeni taşındıydık, barış güvercini kesiliyordu. Dahası, şöyle köpek gibi, doğru dürüst bir havlama, hırlama, gelene geçene dalma, çoluğu çocuğu kovalama huyu da yoktu oraya kapılanan itlerde. Ama bu durum gene de rahatsız ediyordu milleti. En çok da bizi. Beni.

Bebekmişim, annem, annesine kadar gidesiymiş; o gün de babam evdeymiş. Annem demiş ki; “Bey, çocuğu uyuttum. Yarım saate kadar gelirim ama uyanacak olursa kucağına al da sırtını sıvazlayıver.”

Babam da “Olur Hanım,” demiş. “Biz oğlumla sohbet ederiz sen geleliye kadar.”

Annemle gülüşmüşler, annem çıkıp gitmiş.

On dakika kadar sonra, tam ben uyanıp dört aylık bebe gülücükleri atar, gerim gerim gerinirken bizim evin önünde acayip bir köpek havlaması başlamış. Ben gerinip gülücük atmaya devam edermişim ya bu seslerden korkup ağlamaya başlayacağımı zanneden babam, pencereyi açtığı gibi kükremiş sokağa:

“Hooost! Tö höööyyy! Çocuğu korkutacaksınız. Hooost!”

Çocuk korkmuş, gerinmeyi kesip ciyak ciyak ağlamaya başlamış. Yani ben.

İşte, nerede köpek görse yolunu değiştiren bir insan olmamın temeli orada atılmışmış. Babama sorarsan köpeklerin havı hırı yüzünden köpekten korkuyormuşum, anneme sorarsan babamın kükremesi yüzünden.

Gerçek neyse ne, realite değişmiyordu.

Köpek denilen hayvandan ölesiye korkuyordum.

Cengiz Sokaklılar korkmuyor muydu peki? Korkuyor gibiydiler. Pek yanaşmıyor, hatta Kırmızı'nın kaldırımında belli bir me-

safeye kadar ilerleyip ondan sonra ya karşı kaldırıma ya da bir yö-
rünge çizerek uzaktan geçmeyi tercih ediyorlardı.

Ee, bu da korktuklarına delaletti ya işte.

Yalan yok, bu köpekler havlamıyordu. Bu köpekler hırlamıyordu. Bu köpekler yavşamıyor, yalanmıyor, kuyruk sallamıyor, gelip geçene bir fenalık veya iyilik etmiyordu. Bu köpekler, köpek gibi davranmıyordu.

Bu sebepten olsa gerek, biz Hülya'yla ikimiz, onlardan bir köpeklik bekliyorduk zar gibi gerilmiş vaziyette.

“Havlamamaları daha kötü ya Hülya.”

Durup durup birbirimizi dolduruşa getiriyorduk.

“Doğru söylüyorsun. Havlasalar, hiç olmazsa nereden geldiklerini biliriz. Şimdi sinsin sinsin arkamızdan sokulsalar? Nereden haberimiz olacak? Bir tane değil, beş tane değil. Ne yapacağız o zaman?”

“Ben de bundan korkuyorum işte.”

Epeyce takıntılı ve saplantılı baktığımızdan olsa gerek, Cengiz Sokak'ta ikâmet eden herkes dertliydi bizim görüşümüze göre ama kimse de koşup kapısına dayanmıyordu evde oturanların. Korktuklarından mıdır nedendir bilinmez, bir biçimde, bizim kanaatimize göre tabii, homur homur homurdandıklarıyla kalıyor, evin iki ayaklı sahiplerine veya dört ayaklı konuklarına ilişmiyorlardı.

Hülya bir taraftan ben bir taraftan, daha taşınalı iki hafta olmamış, itten köpekten yaka silkmişiz, Cengiz Sokaklıların bu uyuşukluklarına mümkün değil akıl erdiremiyoruz. “Ben yarın bir dolaşım konuyu komşuyu yoklayacağım,” dediği sonunda Hülya.

“Ne konuda?”

“Şu karşı mezbeleliğin önünde duran köpekler konusunda. Kızı annemden alıp getiremiyorum korkumdan.”

“Vallaha iyi edersin. Bak bakalım, bir anla, niye kimse çıkıp da belediyeye şikâyet etmiyor şu pisliği. Belki evin sahibi önemli biridir, bir yerlerde bir şeydir, dış geçiremiyorlardır. Biz de durduk yerde ortaya atlayıp kendimizi mimletmeyelim.”

“Doğru söylüyorsun. Soruştururum. Sen de bakkala çakkala bir uğra, ağız ara istersen.”

“Ararım ararım. Akşam dönüşte teker teker dolanırım esnafı. Ağızlarından girer, burunlarından çıkarım. Her haltı biliyorlar,

bakalım iki satırlık şikâyet dilekçesi yazmayı niye bilmiyorlarmış, sorar anlarım.”

“Doğru söylüyorsun. Her haltı biliyorlar.”

Sabah erkenden Sarı Kavun’u okula bırakmak için evden çıkıp kayınvalideye gittik Hülya’yla. Sarı Kavun, bizim kız, Yağmur. Ocak doğumlu olduğu için, seneden hesap etsen bir sene geç başlamış olacak, gündün hesap etsen bir sene erken. Biz bir sene erken yazdırmayı tercih ettik. Sarı sarı, pek şekerdi o zamanlar. Biz de ona Sarı Kavun adını taktık. Altı yaşında ilkokul bire gidiyordu hasbam.

“Kız, Sarı Kavun, ne zaman geleceksin bizde kalmaya?”

“O köpekler gitsin, ondan sonra.”

Hülya kızı baktı baktı, “Doğru söylüyorsun,” dedi.

Gündüzün dairede arkadaşlarla konuşuyordum meseleyi. Hepsi bana hak veriyordu. “Olur mu sokak arasında köpek?” diyorlardı söz birliği etmişçesine. “Evin içinde bile yasak.”

“Vallaha mı?”

“Ben öyle biliyorum. Gene de belediyeye sormak lazım tabii.”

Akşam mahalleye döner dönmez, sırtımın teriyle Bakkal Mustafa’ya damladım.

“Mustafa Bey, ne iş?”

“İşler iyi. Siz nasılsınız? Alıştınız mı komşulara?”

“Onlar iyi de... Şu kırmızı evin köpeklerini söylüyorum asıl. Nasıl oluyor da herkes rahatsız olduğu halde kimse belediyeye şikâyet etmiyor?”

Bakkal Mustafa, gözle görülür şekilde pos bıyıklarını yedi.

“Nerden bildiniz herkesin rahatsız olduğunu? Birileri bir şey mi anlattı size?”

“Hayır da... Belli yani... O evin kaldırımında yürüyen yok. Yaklaşan karşıya geçiyor. Ben o kadar ev taşıdım, hiç bu sokaktaki gibi sokağında çocuk oynamayan ev görmedim. Demek ki millet cidden rahatsız.”

Bakkal Mustafa, ikide birde hemoroidi vuruyormuş gibi suratını ekşitip kendini kasarak dinledi. Söylediklerimi. Sonra da hak verse bir türlü, vermese bir türlü bir boyun kırmayla ağzının içinden konuştu.

“Orada Zekeriya Amca’yla Zehra Teyze oturur. Onları çok severiz, kırmak istemeyiz. Biri annemiz, biri babamız gibidir.”